

ние. Но за назе това дѣло са обяснява твърде просто, и ние, които познаваме твърде добре Хаджи Генча, нѣмаме право да са чудиме; ние твърде добре знаеме че Хаджи Генчо е уменъ човѣкъ и че ако той гощава дѣцата, то ги не гощава, защото ги обича; а за да гостатъ ѿ него малко повечко. Хаджи Генчо са ржководи по мждротото изрѣчение, което казва: „Обичай дѣцата, за да та обичатъ родителите имъ.“ И така, още въ онова време, когато Хаджи Генчо гощава дѣцата, той са вече облизва съ твърдо убѣждение, че за обѣдъ родителите на тия дѣца щатъ да изнесатъ отъ старото винце, а не отъ новата „мжтеница“ — така Хаджи Генчо нарича новите вина, — и той отрано вече чувствува онова сладко блаженство, което ще да му принесе очѣкванното угощение, и захваща да говори. . . .

— А що, байо Либене, кое вино е по-добро: пастушеското ли, едренското ли